

Ch ng 18

Pha Lê n b nh vi n vào lúc ba gi chi u. Cô tìm n phòng ông Cao Bình và nh n th y ông r t y u. Tình tr ng s c kho r t b p b ênh. Lúc t nh, lúc mê và hay nói s ng. Có hai ng i giúp vi c luôn túc tr c bên gi ng. Th y cô, h v i ng lên chào:

– Bác s nói huy t áp ã t ng tr l i và ông nhà qua c c n nguy hi m.

– D , xin cám n.

Pha Lê l y chi c kh n t, lau tay chân ông, khi n ông m m t ra nhìn và d ng nh mu n b t d y khi th y ng i ng tr c m t mình.

– H ng Lan ...

– Không ph i. Con là Pha Lê.

– Pha Lê ? a con gái xinh p c a ta ?

Pha Lê c m l y bàn tay s m c a ông:

– Vâng, con ây.

– Pha Lê ... - Gi ng ông h i t quăng – Ngày x a, gia ình ông n i con tuy là ng i g c Hoa, nh ng v n theo k p nh ng cao trào c a xã h i. Bi t ba có m t a con gái, ông r t mong m i ba s có thêm m t a con trai. Nh ng vì v ba s c kho y u nên không th sinh con sau l n ti u ph u tr c. R i sau ó, ba ã g p m con. Thú th t s nghi p mà ta có bây gi là nh vào dì Tuy t. Chính vì th mà bà ta l i, không cho ba có ý ki n dù b t k hoàn c nh nào. R i trong êm bu n giá l nh, ta lang thang n i m t quán cà phê và ã g p H ng Lan. Chuy n tình éo le b t u t ó, khi ba bi t H ng Lan ang i tìm vi c và ba ã em v nhà giúp .

Pha Lê ng t ngang câu chuy n khi th y m t gi t n c m t c a ông l n dài trên má.

– Chuy n ã qua r i, ba không ph i ân h n. Nói chung là ba v n gi tròn b n ph n v i gia ình và con cái. Ba hãy c t nh d ng cho kho . Con h i th m bác s vài i u r i quay tr l i v i ba ngay.

Nh ng ông Bình l i chìm vào gi c ng say, không bu n g t u.

Pha Lê n phòng c p c u tìm Ng c B ch. M i m y ngày mà ch xu ng s c th y rõ. Pha Lê nóng ru t h i nh :

– Sao ch l i ra nông n i này?

Ng c B ch ch ng c m ng i bó g i nh nh l i:

– Anh H i c b siêu th i àn úm bên ngoài. Nh ng chuy n c a ch và nh n u th y không phù h p thì chia tay. Nói chung là chuy n có th s a i

c, dù qua chuyện này anh có vấn đề gì. Nhưng Pha Lê có tin không, mà chuyện long trọng làm mình và ba cùng ngã quỵ.

– Chuyện gì thế? Có liên quan tới mình không?

– Không hề. Em có là em chích không hề biết, nhưng Thứ Phan là có. T lâu, chắc hẳn thầy mẹ cũng ngạc nhiên quá chuyện mà nên nói.

– Sao vậy chị?

– Anh ta là con ruột của mẹ, con của mẹ thì khác hẳn khi lấy ba mình. Có lẽ ông là người đàn ông mà bà thường yêu nhất. Có lẽ ba quá tin vào mẹ nên không dò hỏi ra chuyện này.

Pha Lê gật đầu:

– Vậy có nghĩa là anh ta có quyền thừa hưởng tài sản hợp pháp, vì anh ta mang họ của dì Tuy?

– Đúng là như thế.

Ngọc Bích than thở:

– Hoá ra mẹ còn có một đứa con trai, và cũng nó như thế, thế mà mẹ đành lòng để nó đi về với mình.

– Nhưng tài sản của ba? Ông không bao giờ biết chứ.

Ánh mắt của Ngọc Bích thoáng buồn, Pha Lê hiểu ý. Cô cầm tay chị nói thật lòng:

– Em không khi nào nên lãnh nhiệm vụ của mẹ phần tài sản nào đâu, ngoài tình nghĩa mà ba và chị dành cho em.

– Nhưng em cũng là con.

– Em không muốn phí tiền bạc vào việc gì đó. Hơn nữa em học và làm việc để nuôi sống cả bản thân mình.

Có tiếng gõ cửa, Pha Lê nhanh nhẹn ra mở cửa. Nhưng người vào xuýt xoa làm cô sợ hãi. Cô buột miệng gọi tên anh: Phú Gia. Trên tay anh là một bó hoa hồng vàng tươi thắm.

Anh có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy cô:

– Em mới đi đâu?

– Vâng.

Pha Lê đứng lên bước ra bên ngoài theo phép lịch sự, nhưng Phú Gia vẫn còn đứng ở xuồng ghềnh.

– Ngồi chút nữa đi Phú Lê.

Rồi anh quay sang Ngọc Bích:

– Nghe nói cô b nh nên tôi n th m, dù sao chúng ta c ng t ng là ch quen bi t. Mong cô mau kh i b nh. Nhân ây, tôi mu n cô thay dì Tuy t nh n s ti n m t tr m tri u ã b l y m t. Nh ng theo tôi, cô hãy c t gi s ti n này và nh n nh ng h p ng theo yêu c u. B n tôi t ng dần d ng ch ng trình ca nh c ã nghe c gi ng hát c a cô. Anh ta ánh giá cao và mu n m i cô cùng c ng tác.

Ng c B ch có v quá b t ng vì hai món quà mà Phú Gia dành t ng cho cô hôm nay.

– Nh ng ... - Ng c B ch p úng.

Phú Gia hi u ý nên gi i thích ngay:

– Chính tôi là ng i l y s ti n y, c t chia r Th Phan và Pha Lê. B i tôi quá bi t anh ta, nh ng nh ng ngày y, tôi có nói th nào ch c Pha Lê c ng không nh n ra b n ch t th t c a Th Phan.

Ng ng m t chút, Phú Gia nói ti p:

– Tôi xin l i vì ph i dùng h sách này, nh ng trong hoàn c nh ó, không th làm khác c.

Ng c B ch nâng niu s ti n gói trong m t t gi y b c:

– B t ng th t.

Phú Gia an i:

– M i ng i có m t hoàn c nh riêng không ai gi ng ai. C ng nh tr i phú cho m i ng i có m t tính cách riêng. Cô không th siêng h c nh Pha Lê, nh ng ng c l i, tr i l i phú cho cô có kh n ng khác hay h n. H H i ã trao cho chúng tôi m t a nh c c a cô. Tuy phòng ghi âm ch a hi n i cho l m, nh ng phong cách bi u di n và ch t gi ng c a cô r t t, ch c n th i gian và s kh luy n n a thôi. B n tôi có h a là s giúp cô.

Ng c B ch c i t i, trông có v linh ho t h n ban nãy r t nhi u:

– Ngh ca s n u thành công s có thu nh p cao. Tôi s t nuôi s ng b n thân và phát tri n trên con ng ngh thu t, úng không?

Pha Lê ng viên:

– Nh t nh là nh v y.

Quay sang Pha Lê, Phú Gia kh nói:

– Em còn nh ng i khách hôm tr c t ng chuy n nhà hàng Bích Câu không. Chính là v ó h a s giúp Ng c B ch.

Pha Lê reo lên:

– Em nh r i. Ông ta là m t ng i thành t và có uy tín trên th ng tr ng. L n ó ông ta ký h p ng hàng i n t c a công ty nhà m t s l ng l n ó. Ch này, thích nh !

Phú Gia đứng lên:

- Nhặt nhạnh và suy nghĩ rồi tôi nói nhé.
- Tôi bình lòng ngay.
- Thì thì thì.

Cả ba cùng cười. Phú Gia gật đầu với Ngọc Bích rồi nhìn Pha Lê:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Pha Lê đi theo Phú Gia sau khi bóp nhót tay Ngọc Bích mất cái nhót muốn nói cô sẽ quay lại.

Trên dãy hành lang, Phú Gia đi chầm chầm bên cô:

- Em nhớ anh bao giờ?
- Không nhớ nhưng không thích gặp.
- Thì thì thì?

Pha Lê nghe nghèn nghẹn trong cổ họng:

- Em xưa thì ủng hộ anh.

- Anh nhớ em. Hôm nay anh đi mua má nuôi lợn thì mua ông Bình. Hai người đang nói chuyện trong phòng.

Pha Lê giật mình:

- Thì thì?
- Còn muốn chuyện nữa, anh muốn hỏi em.
- Anh cứ nói.

Phú Gia nhìn nhéo vào đôi mắt bé câu chuyện long lanh của cô:

- Chẳng lẽ em muốn tôi trở thành anh giao công ty rồi cho em?
- Nhưng anh là giám đốc?
- Chẳng lẽ tôi thì, khi em là người thì chắc chắn chính thức, anh sẽ ra đi.

Pha Lê ngây thơ hỏi:

- Anh đi đâu?
- Tôi muốn đi rảnh rỗi.
- Anh không lưu luyến gì mình gì đây nên sao?
- Tất cả là của em. Anh chỉ là người tiên phong, cô bé.
- Em chưa bao giờ nói chuyện thân mật với em.

- Hình phúc sẽ nhìn với em ngay bây giờ. Mẹ em đã làm tất cả vì em và sẽ không bao giờ em phải khổ. Tuy bà có hơi nguyên tắc một chút, nhưng bà là người rất tử tế.

– Em ch có m t i u c trong lúc này. Không ph i là em lo s vì ph i i di n v i m , mà em h i h p thì úng h n, nh ng em ch d ng khí làm vi c ó khi mà...

– Sao?

– Bên em luôn có anh.

Phú Gia c i nh , anh nhìn ra xa trong ánh n ng chi u có nhi u chi c lá r i r ng.

– Em khôn quá r i bé i! Nh ng này... anh s b ng lòng ó.

Hai ng i n tr c phòng ông Bình, nh ng trong ó v n còn ti ng rừ rì to nh .

Phú Gia nhìn Pha Lê b ng ánh m t n ng m.

– c gì n i ây không có ai nh ! Anh s hôn em m t cái th t dài.

Pha Lê b ng m t th n thùng, cô ng c nhìn lên cao. B u tr i trong xanh dịu d u có nh ng cánh di u bay nh trong gió. Tho ng v ng ra xa, ti ng chuông chi u nh hi n lành. Cô ch t nh n cô nhi vi n, n màu xanh tu i th và n nh ng ngày h c t p gian nan cho n ngày hôm nay, cô có c tình yêu và h nh phúc.

M t mái gia ình và m t gi c m th n tiên trong cu c s ng l a ôi. Ch c h n nó s thi v h n truy n c tích mà cô hay c ngày còn bé, b i cô không còn là cô T m ngày x a n a. Cô T m ã hoá thân thành m t cô gái tr trung xinh p, bên c nh m t chàng danh nhân tài ba mà lòng cô luôn ao c.

Trên l i i, có nhi u cánh hoa sao áp nh , xào x c nh ng chi c lá khô lìa cành. Nh ng chi c lá xanh khác thi nhau âm ch i cho cô m t t ng lai hy v ng, m t cu c s ng yên vui ngày mai.